

ŚLĄSKI
UNIwersytet
MEDYCZNY
W KATOWICACH

Prof. dr hab. n. med. Małgorzata Muc-Wierzoń
Katedra i Zakład Propedeutyki Chorób Wewnętrznych
i Medycyny Ratunkowej
Śląskiego Uniwersytetu Medycznego
w Katowicach

Bytom, dnia 22 września 2026 r

RECENZJA

w postępowaniu o nadanie stopnia doktora habilitowanego dr Lidii Wróbel w dziedzinie nauk ścisłych i przyrodniczych w dyscyplinie nauki biologiczne

Recenzję sporządzono na podstawie otrzymanej dokumentacji: autoreferatu, cyklu publikacji stanowiących osiągnięcie naukowe, wykazu publikacji naukowych, szczegółowego zestawienia osiągnięć naukowych, dydaktycznych, organizacyjnych, informacji dotyczących współpracy naukowej.

1. Informacje ogólne o Kandydatce

Dr Lidia Wróbel ukończyła w 2009 roku studia w Szkole Głównej Gospodarstwa Wiejskiego w Warszawie, uzyskując tytuł magistra inżyniera w dziedzinie biotechnologii. Pracę magisterską pt. „*Rola turnover białek (syntezy i degradacji) w starzeniu się C. elegans*” realizowała w ramach współpracy SGGW z Uniwersytetem w Gandawie w Belgii.

W latach 2009–2015 odbywała studia doktoranckie w Laboratorium Biogenezy Mitochondriów Międzynarodowego Instytutu Biologii Molekularnej i Komórkowej w Warszawie. W tym okresie zdobywała również doświadczenie naukowe w zagranicznych ośrodkach badawczych.

W czerwcu 2012 roku przebywała jako naukowiec wizytujący w Laboratorium Proteomiki i Spektrometrii Mas Uniwersytetu we Fryburgu w Niemczech, natomiast od listopada 2013 do marca 2014 roku - w Laboratorium Kierowania Białkami i Maszyn Molekularnych Uniwersytetu Monash w Melbourne w Australii.

W 2015 roku uzyskała stopień doktora nauk biologicznych w Instytucie Biologii Doświadczalnej im. M. Nenckiego PAN w Warszawie na podstawie rozprawy doktorskiej pt. *„Mitochondrialne i komórkowe konsekwencje zaburzeń w transporcie białek mitochondrialnych”*, przygotowanej pod kierunkiem prof. Agnieszki Chacińskiej.

Po uzyskaniu stopnia doktora kontynuowała działalność naukową w Międzynarodowym Instytucie Biologii Molekularnej i Komórkowej w Warszawie, a następnie, w latach 2016–2024, była związana z University of Cambridge w Wielkiej Brytanii, Początkowo realizowała staż podoktorski w ramach EMBO Long-Term Fellowship, a następnie była zatrudniona na stanowiskach naukowych w Cambridge Institute for Medical Research/UK Dementia Research Institute.

Od października 2024 roku kieruje Laboratorium Proteostazy Komórkowej w Międzynarodowym Instytucie Biologii Molekularnej i Komórkowej w Warszawie.

2. Ocena osiągnięcia naukowego stanowiącego podstawę ubiegania się o stopień doktora habilitowanego

Jako osiągnięcie naukowe, o którym mowa w art. 219 ust. 1 pkt 2 ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce, dr Lidia Wróbel przedstawiła cykl trzech prac pod wspólnym tytułem *„Odkrywanie szlaków komórkowych regulujących aktywację autofagii oraz mechanizmów regulacji zależnych od małych cząsteczek”*.

Na osiągnięcie składają się **trzy oryginalne prace naukowe**, opublikowane w latach 2020–2024 w recenzowanych czasopismach *Cell Reports*, *Nature Communications* oraz *Science Advances*. Łączna wartość współczynnika oddziaływania wynosi IF 38,523 oraz 600 pkt MNiSW. Prace były cytowane 82 razy.

W dwóch z nich Kandydatka jest pierwszą autorką, natomiast w pracy opublikowanej w *Nature Communications* – współdzieloną pierwszą autorką.

Tematyka przedstawionego osiągnięcia koncentruje się na molekularnych mechanizmach regulacji autofagii i proteostazy komórkowej, ze szczególnym uwzględnieniem regulacji kompleksu mTORC2 oraz funkcji białka VCP/p97. Badania obejmują identyfikację

mechanizmów regulujących aktywność tych szlaków, a także ocenę możliwości ich modulacji w kontekście procesów związanych z neurodegeneracją i innymi zaburzeniami proteostazy.

Publikacja 1. *Wrobel L. et al. mTORC2 Assembly Is Regulated by USP9X-Mediated Deubiquitination of RICTOR. Cell Reports, 2020*

To pierwsza z prac wchodzących w skład osiągnięcia habilitacyjnego. Kandydatka jest jej pierwszą autorką. Według informacji przedstawionych w autoreferacie jej udział obejmował sformułowanie hipotezy badawczej, zaprojektowanie, przeprowadzenie i analizę eksperymentów, uzyskanie zasadniczej części wyników, ich interpretację, przygotowanie manuskryptu i wszystkich rycin oraz udział w przygotowaniu odpowiedzi dla recenzentów.

Celem pracy było wyjaśnienie mechanizmu, za pośrednictwem którego deubikwitynaza USP9X reguluje aktywność kompleksu mTORC2. W przeprowadzonych badaniach wykazano, że obniżenie poziomu USP9X selektywnie zaburza aktywność mTORC2, bez wpływu na sygnalizację mTORC1, oraz że USP9X reguluje ubikwitynację RICTOR, jednego z kluczowych elementów kompleksu mTORC2. Kandydatka zidentyfikowała ponadto Lys274 jako istotne miejsce ubikwitynacji RICTOR i wykazała znaczenie tej modyfikacji dla interakcji RICTOR z mTOR.

W ocenie recenzenckiej za szczególnie wartościowe należy uznać mechanistyczny charakter przeprowadzonych badań. Ich wyniki nie ograniczają się do wykazania zależności pomiędzy USP9X a aktywnością mTORC2, lecz wskazują konkretny mechanizm molekularny tej regulacji. Na uwagę zasługuje również zastosowanie zróżnicowanych modeli eksperymentalnych oraz potwierdzenie części obserwacji *in vivo*. Uzyskane wyniki poszerzają wiedzę dotyczącą regulacji szlaku mTOR i mogą mieć znaczenie dla dalszych badań nad procesami, w których dochodzi do zaburzeń sygnalizacji PI3K/AKT/mTOR.

Publikacja 2. *Wrobel L., Hill S.M. et al. Compounds activating VCP D1 ATPase enhance both autophagic and proteasomal neurotoxic protein clearance*, opublikowana w 2022 roku w *Nature Communications*. Dr Lidia Wróbel jest współdzieloną pierwszą autorką tej pracy. Zgodnie z przedstawioną dokumentacją uczestniczyła w sformułowaniu hipotezy badawczej, projektowaniu, wykonywaniu i analizie eksperymentów oraz interpretacji uzyskanych wyników. Brała również istotny udział w przygotowaniu manuskryptu i rycin oraz w procesie jego rewizji.

Praca dotyczyła możliwości farmakologicznej modulacji aktywności białka VCP/p97, pełniącego istotną rolę w utrzymaniu proteostazy komórkowej. Autorzy wykazali, że związek SMER28 oddziałuje z VCP/p97 w obszarze pomiędzy domeną N a domeną D1 i zwiększa aktywność ATP-azową domeny D1. Efektem tej modulacji było nasilenie zarówno autofagii, poprzez mechanizm związany z aktywacją klasy III PI3K i zwiększeniem poziomu PI(3)P, jak również degradacji białek w układzie ubikwityna–proteasom. Szczególnie istotnym wynikiem było wykazanie zwiększonego usuwania nieprawidłowych i potencjalnie neurotoksycznych białek.

W mojej ocenie publikacja ta stanowi wartościowy element osiągnięcia habilitacyjnego, przede wszystkim ze względu na mechanistyczny charakter badań i wykazanie możliwości jednoczesnego oddziaływania na dwa podstawowe systemy kontroli jakości białek – autofagię oraz układ ubikwityna–proteasom. Na podkreślenie zasługuje również wskazanie VCP/p97 jako potencjalnego celu farmakologicznej modulacji proteostazy. Wyniki mają znaczenie poznawcze, a jednocześnie wskazują potencjalny kierunek dalszych badań nad strategiami zwiększającymi eliminację nieprawidłowych białek, szczególnie w kontekście chorób neurodegeneracyjnych.

Publikacja 3. *Wrobel L., Hoffmann J.L., Li X., Rubinshtein D.C. p37 regulates VCP/p97 shuttling and functions in the nucleus and cytosol*, opublikowana w 2024 roku w *Science Advances*. Dr Lidia Wróbel jest pierwszą autorką publikacji. Jej deklarowany udział obejmował sformułowanie hipotezy badawczej, zaprojektowanie, wykonanie i analizę eksperymentów, interpretację wyników, przygotowanie manuskryptu i wszystkich rycin oraz udział w jego rewizji i przygotowaniu odpowiedzi na uwagi recenzentów.

Badania koncentrowały się na mechanizmach regulujących wewnątrzkomórkową lokalizację VCP/p97 oraz znaczeniu tego procesu dla funkcji VCP w jądrze komórkowym i cytoplazmie. Kandydatka wykazała, że kofaktor p37/UBXN2B uczestniczy w regulacji przemieszczania VCP pomiędzy tymi przedziałami komórkowymi. Zmiany poziomu p37 wpływały na dystrybucję VCP, a tym samym na procesy zależne od tego białka zachodzące w cytoplazmie i jądrze. Wykazano m.in. znaczenie cytoplazmatycznej puli VCP dla regulacji PI3K, autofagii i ERAD oraz jego puli jądrowej dla procesów związanych z naprawą DNA i funkcjonowaniem chromatyny.

Istotnym elementem pracy było również odniesienie uzyskanych wyników do patogennych mutacji VCP związanych z chorobami neurodegeneracyjnymi. Autorzy wykazali, że mutacje te mogą zaburzać interakcję VCP z p37 i jego lokalizację jądrową. Obniżenie poziomu p37 pozwalało natomiast na częściowe odwrócenie niektórych obserwowanych zaburzeń, w tym dotyczących lokalizacji VCP i uszkodzeń DNA. W badaniach wykorzystano także neurony uzyskane z komórek iPSC, co zwiększa biologiczne znaczenie przedstawionych obserwacji.

Moim zdaniem praca stanowi istotny element przedstawionego cyklu, ponieważ rozwija problematykę VCP/p97 podjętą w poprzedniej publikacji, koncentrując się tym razem na przestrzennej regulacji jego funkcji w komórce. Za szczególnie wartościowe uważam powiązanie mechanizmu molekularnego z konsekwencjami funkcjonalnymi oraz wykorzystanie modeli odnoszących się do chorób neurodegeneracyjnych. Wyniki poszerzają wiedzę na temat regulacji proteostazy komórkowej i wskazują, że lokalizacja VCP/p97 może być istotnym czynnikiem determinującym jego funkcje w różnych przedziałach komórkowych.

Z perspektywy lekarza chciałabym podkreślić, że badania Kandydatki mają znaczenie dla poznania mechanizmów komórkowych leżących u podłoża procesów patologicznych, w szczególności zaburzeń proteostazy i autofagii, których znaczenie wykracza poza jeden obszar chorobowy i obejmuje m.in. choroby neurodegeneracyjne, zaburzenia metaboliczne oraz procesy nowotworowe. Dotyczy to szczególnie zaburzeń proteostazy i funkcji VCP/p97

w chorobach neurodegeneracyjnych (np. Parkinsona, Alzheimera i Huntingtona). Z kolei poznanie mechanizmów regulacji mTORC2 może mieć znaczenie dla dalszych badań zarówno nad zaburzeniami metabolicznymi, ze względu na udział szlaku PI3K/AKT/mTOR w regulacji sygnalizacji insulinowej i metabolizmu komórkowego, jak i nad procesami nowotworowymi, w których zaburzenia tego szlaku odgrywają istotną rolę. Należy jednak podkreślić, że przedstawione badania nie mają bezpośredniego charakteru klinicznego, a ich znaczenie w tym zakresie należy obecnie rozpatrywać przede wszystkim jako wskazanie mechanizmów i potencjalnych celów dalszych badań translacyjnych.

Moim zdaniem, spójność tematyczna cyklu jest najbardziej wyraźna w przypadku drugiej i trzeciej publikacji, w których centralnym elementem badań jest VCP/p97 i jego znaczenie dla mechanizmów kontroli jakości białek. Pierwsza praca, dotycząca regulacji mTORC2 przez USP9X, jest z nimi związana szerzej poprzez problematykę regulacji szlaków komórkowych wpływających na autofagię. Z tego względu przedstawione osiągnięcie należy traktować jako cykl powiązany przede wszystkim wspólnym problemem biologicznym, a nie jako prostą kontynuację jednego modelu eksperymentalnego czy jednego mechanizmu molekularnego.

Podsumowując, przedstawiony cykl publikacji oceniam jako spójne tematycznie i wartościowe osiągnięcie naukowe. Na podkreślenie zasługują mechanistyczny charakter przeprowadzonych badań, zastosowanie zróżnicowanych modeli eksperymentalnych oraz konsekwentne rozwijanie problematyki regulacji autofagii i proteostazy komórkowej. Istotny jest również znaczący indywidualny wkład Kandydatki w powstanie wszystkich trzech publikacji, potwierdzony jej pozycją pierwszej lub współdzielonej pierwszej autorki oraz zakresem deklarowanego udziału w realizacji badań.

3. Ocena pozostałego dorobku naukowego

Dorobek publikacyjny dr Lidii Wróbel obejmuje łącznie 24 publikacje, z których trzy stanowią osiągnięcie habilitacyjne. Według danych Web of Science przedstawionych przez Kandydatkę, cały dorobek był cytowany 1720 razy, w tym 1695 razy bez autocytowań, a indeks Hirscha wynosi 15. Łączny IF publikacji wynosi 251,005.

Po uzyskaniu stopnia doktora Kandydatka opublikowała 14 prac, które uzyskały łącznie 1249 cytowań, przy sumarycznym IF 156,978.

Dorobek naukowy dr Lidii Wróbel, który nie wchodzi w skład osiągnięcia habilitacyjnego jest obszerny i tematycznie związany przede wszystkim z problematyką proteostazy komórkowej, autofagii, funkcjonowania układu ubikwityna–proteasom oraz molekularnych mechanizmów związanych z neurodegeneracją. Obejmuje on m.in. publikacje w *Nature Chemical Biology*, *Nature Cell Biology* oraz *Developmental Cell*.

Jeszcze przed uzyskaniem stopnia doktora dr Lidia Wróbel uczestniczyła w badaniach dotyczących biologii mitochondriów i mechanizmów kontroli jakości białek. Szczególne znaczenie w tym okresie miała praca opublikowana w 2015 roku w *Nature*, w której była współdzieloną pierwszą autorką, za jej współautorstwo Kandydatka otrzymała nagrodę Best Publication Award 2015 Międzynarodowego Instytutu Biologii Molekularnej i Komórkowej.

Po uzyskaniu stopnia doktora Kandydatka kontynuowała badania dotyczące mechanizmów utrzymania homeostazy białkowej, stopniowo rozszerzając je o zagadnienia autofagii i neurodegeneracji. W badaniach tych analizowano m.in. rolę VCP/p97 w inicjacji autofagii, udział jądrowego proteasomu w degradacji nieprawidłowo sfałdowanych białek w warunkach zaburzonej autofagii oraz rolę receptora transferyny w powstawaniu i zamykaniu autofagosomów.

Uzupełnieniem oryginalnego dorobku badawczego są publikacje przeglądowe dotyczące autofagii, proteostazy i neurodegeneracji, w tym prace opublikowane w czasopismach *Neuron* i *Autophagy*. Na uwagę zasługuje szczególnie obszerna praca przeglądowa opublikowana w *Neuron*, dotycząca różnych szlaków degradacji zależnej od autofagii i ich znaczenia w chorobach neurodegeneracyjnych.

W mojej ocenie pozostały dorobek naukowy dr Lidii Wróbel należy ocenić wysoko. Charakteryzuje go konsekwencja tematyczna, publikowanie wyników w czasopismach o wysokiej randze międzynarodowej oraz udział w badaniach prowadzonych w uznanych zespołach naukowych. Jednocześnie widoczna jest ewolucja zainteresowań Kandydatki – od badań dotyczących biologii mitochondriów i odpowiedzi na zaburzenia importu białek do mitochondriów w kierunku szerszej problematyki proteostazy, autofagii i mechanizmów związanych z neurodegeneracją.

Należy przy tym zauważyć, że znaczna część publikacji powstałych po uzyskaniu stopnia doktora jest efektem pracy Kandydatki w rozbudowanym, wysoko wyspecjalizowanym zespole prof. Davida C. Rubinszteina. Z tego względu przy ocenie dorobku istotne jest nie tylko uwzględnienie rangi czasopism i wartości bibliometrycznej publikacji, ale przede wszystkim określenie indywidualnego wkładu Kandydatki oraz wykazanie jej stopniowego osiągnięcia samodzielności naukowej.

Jednocześnie dalszy rozwój kariery naukowej Kandydatki wskazuje na stopniowe przechodzenie od pracy w rozbudowanych zespołach badawczych do budowania własnego, niezależnego kierunku badań, co znajduje potwierdzenie w jej późniejszej aktywności grantowej i utworzeniu własnego zespołu badawczego.

4. Granty badawcze i samodzielność naukowa

Istotnym elementem dorobku dr Lidii Wróbel jest skuteczne pozyskiwanie konkurencyjnego finansowania na realizację własnych projektów badawczych. Kandydatka uzyskała m.in. grant

NCN Sonata 19 w wysokości 2 514 102 PLN na projekt dotyczący kontroli jakości białek w jądrze komórkowym w neurodegeneracji, **EMBO Installation Grant** w wysokości 250 000 EUR na badania nad przestrzenną organizacją kontroli jakości białek w chorobach neurodegeneracyjnych oraz grant **NCN Sonata Bis-15** w wysokości 5 892 098 PLN na projekt dotyczący lokalizacji komórkowej i funkcji układu ubikwityna–proteasom w starzeniu się i neurodegeneracji.

Tą aktywność habilitantki oceniam bardzo wysoko, ponieważ wskazuje nie tylko na Jej zdolność do formułowania nowatorskich problemów badawczych, ale także na budowanie własnego, niezależnego programu naukowego. Szczególne znaczenie ma w tym kontekście pozyskanie EMBO Installation Grant oraz grantu Sonata Bis, które umożliwiają rozwój własnego zespołu badawczego i realizację wieloletnich projektów o wyraźnie określonym profilu naukowym.

W mojej ocenie aktywność grantowa dr Lidii Wróbel stanowi **istotny dowód Jej rosnącej samodzielności naukowej** i potwierdza, że jej obecna działalność wykracza poza udział w projektach realizowanych w zespołach, w których wcześniej pracowała.

5. Aktywność naukowa i współpraca międzynarodowa

Dr Lidia Wróbel posiada znaczące doświadczenie naukowe zdobyte w krajowych i zagranicznych ośrodkach badawczych. Po uzyskaniu stopnia doktora kontynuowała pracę w Międzynarodowym Instytucie Biologii Molekularnej i Komórkowej w Warszawie, a następnie przez blisko osiem lat prowadziła działalność naukową w University of Cambridge, w Cambridge Institute for Medical Research oraz UK Dementia Research Institute. Początkowo realizując staż naukowy w ramach EMBO Long-Term Fellowship, a następnie była zatrudniona na stanowiskach naukowych. Od 2024 roku kieruje własnym Laboratorium Proteostazy Komórkowej w IIMCB w Warszawie.

Aktywność międzynarodowa Kandydatki rozpoczęła się już na wcześniejszych etapach kariery. Obejmowała m.in. realizację części pracy magisterskiej we współpracy z Uniwersytetem w Gandawie, a w okresie doktoratu pobytu naukowe w Monash University w Australii oraz we Freiburgu. Tym samym doświadczenie naukowe dr Lidii Wróbel zostało ukształtowane w kilku różnych środowiskach badawczych, zarówno krajowych, jak i zagranicznych.

W mojej ocenie wieloletnia działalność naukowa Kandydatki w University of Cambridge stanowi szczególnie istotny element jej rozwoju naukowego. Umożliwiła jej poszerzenie wcześniejszej problematyki badań mitochondrialnych o zagadnienia autofagii, proteostazy i neurodegeneracji oraz zdobycie doświadczenia w międzynarodowym środowisku badawczym.

Powrót do Polski, utworzenie własnego zespołu oraz pozyskanie finansowania na rozwój niezależnego programu badawczego wskazują na przechodzenie od pracy w uznanych zespołach naukowych do **samodzielnego kształtowania własnego kierunku badań**.

Do aktywności międzynarodowej Kandydatki zaliczyć można również prezentowanie wyników badań na zaproszenie zagranicznych ośrodków i podczas międzynarodowych spotkań naukowych, m.in. w Kolonii, Edynburgu oraz podczas Cold Spring Harbor Laboratory Meeting.

Oceniam aktywność międzynarodową dr Lidii Wróbel wysoko. Nie ma ona charakteru wyłącznie krótkotrwałych staży czy pojedynczych wizyt, lecz obejmuje wieloletnią pracę badawczą poza Polską, współpracę z międzynarodowymi zespołami oraz publikowanie wyników tej współpracy.

6. Działalność dydaktyczna

Z przedstawionej dokumentacji wynika, że dr Lidia Wróbel nie prowadziła dotychczas regularnej działalności dydaktycznej w uczelni wyższej w postaci wykładów, ćwiczeń lub innych zajęć dydaktycznych. Jej aktywność w tym zakresie koncentruje się przede wszystkim na kształceniu młodej kadry naukowej poprzez mentoring i opiekę nad pracownikami oraz studentami realizującymi badania naukowe.

Obecnie Kandydatka kieruje własnym zespołem badawczym, w ramach którego nadzoruje pracę jednego pracownika po doktoracie, dwóch doktorantów, studenta studiów magisterskich oraz technika badawczego. Jest również członkiem komisji doktorskich dwóch doktorantów pracujących w Jej laboratorium. W okresie stażu po doktoracie zdobywała doświadczenie w mentoringu, sprawując opiekę nad kilkoma doktorantami oraz studentem studiów magisterskich.

W mojej ocenie przedstawiona aktywność potwierdza rozwijające się kompetencje Kandydatki w zakresie opieki naukowej i kształcenia młodych badaczy, choć nie stanowi klasycznej działalności dydaktycznej realizowanej w ramach zatrudnienia akademickiego.

7. Działalność organizacyjna i popularyzująca naukę

Dr Lidia Wróbel podejmuje również działalność organizacyjną związaną ze środowiskiem naukowym. Uczestniczyła w organizacji konferencji „Science: Polish Perspectives” w Cambridge i Oksfordzie, a w 2025 roku organizowała doroczne sympozjum grupy PROGENIE w Warszawie.

Kandydatka podejmuje także działania popularyzujące naukę, prezentując problematykę prowadzonych badań szerszemu gronu odbiorców, czego przykładem jest udział w podcaście Polskiej Akademii Nauk „Człowiek 2.0”, poświęconym m.in. badaniom jej zespołu oraz neurodegeneracji.

8. Nagrody i wyróżnienia

Dorobek naukowy dr Lidii Wróbel został również doceniony poprzez przyznane jej nagrody, stypendia i wyróżnienia. Na szczególną uwagę zasługuje **stypendium habilitacyjne w programie L'Oréal-UNESCO „Dla Kobiet i Nauki”**, przyznane Kandydatce w 2025 roku. Wcześniej uzyskała m.in. **EMBO Long-Term Fellowship**, umożliwiające realizację badań podoktorskich w University of Cambridge, a także inne nagrody związane z osiągnięciami publikacyjnymi, w tym za pracę opublikowaną w *Nature*.

Podsumowanie

Na podstawie analizy przedstawionej dokumentacji stwierdzam, że osiągnięcie naukowe dr Lidii Wróbel, stanowiące cykl trzech powiązanych tematycznie publikacji, wnosi istotny wkład w rozwój dyscypliny nauki biologiczne. Przedstawione badania poszerzają wiedzę dotyczącą molekularnych mechanizmów regulacji autofagii i proteostazy komórkowej, a na szczególne podkreślenie zasługują ich mechanistyczny charakter oraz znaczący indywidualny wkład Kandydatki w powstanie prac tworzących osiągnięcie habilitacyjne.

Całokształt dorobku naukowego dr Lidii Wróbel oceniam bardzo wysoko. Kandydatka posiada znaczący dorobek publikacyjny, bogate doświadczenie zdobyte w krajowych i zagranicznych ośrodkach naukowych oraz udokumentowaną aktywność w zakresie pozyskiwania konkurencyjnego finansowania badań. Kierowanie własnym zespołem badawczym i realizacja własnych projektów wskazują na osiągnięcie przez Nią samodzielności naukowej. Pozytywnie oceniam również Jej aktywność w zakresie kształcenia młodej kadry naukowej, działalność organizacyjną oraz popularyzującą naukę.

W mojej ocenie dr Lidia Wróbel spełnia przesłanki określone w art. 219 ust. 1 ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce, stawiane kandydatom do nadania stopnia doktora habilitowanego.

W związku z powyższym wnoszę do Międzynarodowego Komitetu Doradczego Międzynarodowego Instytutu Biologii Molekularnej i Komórkowej w Warszawie o pozytywne zaopiniowanie wniosku o nadanie dr Lidii Wróbel stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie nauk ścisłych i przyrodniczych, w dyscyplinie nauki biologiczne.

mwierzgon Elektronicznie podpisany przez
mwierzgon
Data: 2026.09.22 13:42:07 +02'00'